Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	24Co/131/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2116214801
Dátum vydania rozhodnutia:	24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2020:2116214801.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Krajčovičovej a členiek senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO : 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina, proti žalovanej : G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, o zaplatenie 2.483,81 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti výroku II., čo do povolenia splátok, výroku III. a IV. rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 21C/42/2017-275 zo dňa 4.2.2019 takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v časti splatnosti m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi priznané plnenie do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. V napadnutom výroku III., IV. a v závislom výroku V. o náhrade trov konania sa rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
III. Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne
„I. Súd konanie v časti o zaplatenie istiny 130 eur a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 50 eur od 25.09.2018 do 22.10.2018, a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 50 eur od 23.10.2018 do 28.12.2018 a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 30 eur od 29.12.2018 do zaplatenia zastavuje.
II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 382,88 eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 1,02 eur a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne
zo sumy 17,08 Eur od 16.03.2016 do 15.04.2016
zo sumy 39,53 Eur od 16.04.2016 do 15.05.2016
zo sumy 61,98 Eur od 16.05.2016 do 15.06.2016
zo sumy 84,43 Eur od 16.06.2016 do 15.07.2016
zo sumy 106,88 Eur od 16.07.2016 do 15.08.2016
zo sumy 129,33 Eur od 16.08.2016 do 15.09.2016
zo sumy 151,78 Eur od 16.09.2016 do 15.10.2016
zo sumy 174,23 Eur od 16.10.2016 do 15.11.2016
zo sumy 196,68 Eur od 16.11.2016 do 15.12.2016
zo sumy 219,13 Eur od 16.12.2016 do 15.01.2017
zo sumy 241,58 Eur od 16.01.2017 do 15.02.2017
zo sumy 264,03 Eur od 16.02.2017 do 15.03.2017
zo sumy 286,48 Eur od 16.03.2017 do 15.04.2017
zo sumy 308,93 Eur od 16.04.2017 do 15.05.2017
zo sumy 331,38 Eur od 16.05.2017 do 15.06.2017
zo sumy 353,83 Eur od 16.06.2017 do 15.07.2017
zo sumy 376,28 Eur od 16.07.2017 do 15.08.2017

zo sumy 398,73 Eur od 16.08.2017 do 15.09.2017
zo sumy 421,18 Eur od 16.09.2017 do 15.10.2017
zo sumy 443,63 Eur od 16.10.2017 do 15.11.2017
zo sumy 466,08 Eur od 16.11.2017 do 15.12.2017
zo sumy 488,53 Eur od 16.12.2017 do 15.01.2018
zo sumy 510,98 Eur od 16.01.2018 do 15.02.2018
zo sumy 533,43 Eur od 16.02.2018 do 15.03.2018
zo sumy 555,88 Eur od 16.03.2018 do 15.04.2018
zo sumy 578,33 Eur od 16.04.2018 do 15.05.2018
zo sumy 500,78 Eur od 16.05.2018 do 15.06.2018
zo sumy 523,23 Eur od 16.06.2018 do 18.06.2018
zo sumy 473,23 Eur od 19.06.2018 do 15.07.2018
zo sumy 495,68 Eur od 16.07.2018 do 15.08.2018
zo sumy 518,13 Eur od 16.08.2018 do 17.08.2018
zo sumy 458,13 Eur od 18.08.2018 do 15.09.2018
zo sumy 480,58 Eur od 16.09.2018 do 24.09.2018
zo sumy 425,58 Eur od 25.09.2018 do 15.10.2018
zo sumy 448,03 Eur od 16.10.2018 do 22.10.2018
zo sumy 395,53 Eur od 23.10.2018 do 15.11.2018
zo sumy 417,98 Eur od 16.11.2018 do 15.12.2018
zo sumy 440,43 Eur od 16.12.2018 do 28.12.2018

zo sumy 410,43 Eur od 29.12.2018 do 15.01.2019
zo sumy 432,88 Eur od 16.01.2019 do 30.01.2019
zo sumy 382,88 Eur od 31.01.2019 do zaplatenia,
všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 60 eur, s tým že prvá splátka je splatná do 25 dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci v ktorom nadobudol právoplatnosť tento rozsudok a každá ďalšia splátka do 25 dňa toho ktorého mesiaca, s tým že omeškaním sa zo zaplatením čo i len jednej splátky sa stane splatným celý dlh.

III. Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcu zamieta.

IV. Súd určuje, že zmluvná podmienka dojednaná v bode 3.8. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu s účinnosťou od 01.03.2015 ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 244127 zo dňa 14.09.2015 v znení:" Ak je v jednom dni splatných viacero platieb a disponibilný zostatok na bežnom účte nepostačuje na vykonanie všetkých platieb, poradie ich vykonania určí banka." je ako neprijateľná neplatná.

V. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

VI. Súd konanie o vzájomnej žalobe žalovanej o zaplatenie finančného zadosťučinenia 150 eur zastavuje.

VII. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania o zaplatenie finančného zadosťučinenia 150 eur v rozsahu 100%. „.

2. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na obsah žaloby zo dňa 23.06.2016, doručenou súdu dňa 27.06.2016, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nezaplatenú istinu 2483,81 eur, úrok 130,98 Eur, úroky z omeškania 1,02 Eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 2483,81 eur od 08.02.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z nezaplatenej istiny 1964,65 eur od 19.03.2016 do zaplatenia, a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 130,98 eur od 19.03.2016 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 14.09.2015 uzatvorila žalovaná so žalobcom úverovú zmluvu č. 244127, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2500,- eur. Bonita žalovanej bola zo strany žalobcu overená pred poskytnutím úveru v súlade s ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010. Poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných splátka a celý úver aj s príslušenstvom bola žalovaná povinná splatiť do 16.09.2024.Žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti a preto bola žalobcom listom, zo dňa 19.01.2016 upozornená na omeškania a možnosť

predčasného zosplatnenia, a listom zo dňa 18.03.2016 vyzval žalovanú na predčasné splatenie úveru, pričom žalobca poukázal ohľadne doručovania predmetných listov na čl. 19 bod 19.8 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu. Ku dňu zosplatnenia predstavovala pohľadávka žalobcu sumu 2483,81 ako istina poskytnutého úveru, keďže žalovaná na istinu uhradila sumu 16,19 eur, nezaplatené úroky 130,98 eur , úroky z omeškania v sume 1,02 eur, poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 2,32 Eur. Žalovaná po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby nerealizovala žiadne úhrady. Právne súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil v napadnutých výrokoch s použitím § 497, § 499, §502 ods.1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods.1,4,§ 54 ods.2, § 52 ods.1, § 53 ods. 1,5, § 566 ods.1,2, § 53 ods.9, § 565 Občianskeho zákonníka (OZ, § 1 ods. 1 § 2 písm. a),b), písm. g), § 9 ods. 2, § 11 ods.1, § 7 ods.1, § 11 ods. 2 zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 517 ods. 1 a 2, Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., § 232 ods. 4, § 255 ods.1, § 256 § 262, čl.17 § 257 Civilného sporového poriadku (CSP) a vecne tým, že posudzovaný právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou je od svojho vzniku zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a zmluva, ktorá bola medzi stranami konania uzatvorená, je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaná ako spotrebiteľ nemohla individuálne ovplyvniť obsah vopred pripraveného návrhu na uzatvorenie úverovej zmluvy, keďže táto bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli všeobecné zmluvné podmienky - Prima banka, Slovensko a.s., ktoré boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Táto zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže jej predmetom je poskytnutie úveru, ktorý sa žalovaný zaviazala žalobcovi ako veriteľovi v dohodnutých splátkach vrátiť, teda ide o dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Žalobca bol v čase uzavretia zmluvy v postavení veriteľa a zároveň dodávateľa s poukazom na predmet jeho podnikania a žalovaný bola v postavení spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní úverovej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (táto okolnosť z pripojenej zmluvy nevyplýva a žalobca opak tohto postavenia žalovanej nepreukázal žiadnymi dôkazmi, resp. ani netvrdil). Tento právny vzťah sa preto spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, príp. zákon o ochrane spotrebiteľa).

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca- banka a žalovaná uzavreli zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej banka poskytla žalovanej úver vo výške 2500,- Eur z ktorého žalovaná čerpala 2425 Eur a žalovaná sa zaviazala úver splatiť v 108 mesačných splátkach vo výške 47,18 Eur. Súd nemal za preukázané, že by žalobca žalovanú listom zo dna 19.01.2016 vyzval na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 117,02 Eur a taktiež nemal za preukázané, že žalovanej oznámil výzvou zo dňa 18.03.2016 že pohľadávka bola predčasne zosplatnená. Žalovaná v splátkach uhradila celkovo sumu 515,12 eur. (dňa 15.10.2015 - 48,34 Eur, dňa 16.11.2015 - 48,34 Eur, dňa 15.12.2015 - 9,75 Eur, dňa 31.12.2015 - 0,09 Eur, dňa 21.01.2016 - 11,10 Eur, dňa 16.05.2018 - 100 eur, dňa 18.06.2018 - 50 Eur, dňa 17.08.2018 - 60 Eur, dňa 24.09.2018 - 55,00 Eur, dňa 22.10.2018 - 52,50 Eur, 28.12.2018 - 30 Eur, dňa 30.01.2019 - 50 Eur).

4. Súd je toho názoru že žalovanou vykonané platby dňa 16.05.2018 - 100 eur, dňa 18.06.2018 - 50 Eur, dňa 17.08.2018 - 60 Eur bolo potrebné započítavať na istinu a k tomuto záveru dospel vzhľadom na skutočnosť, že na predmetnú zmluvu o úvere bolo nevyhnutné zaoberať sa otázkou splnenia dlhu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaná mala voči žalobcovi okrem záväzku z úveru uplatneného žalobcom v tomto konaní aj záväzok - debetný zostatok z účtu vedenom žalobcom. Ako spôsob plnenia dlhu z poskytnutého úveru bolo medzi stranami dojednané - inkaso z uvedeného účtu žalovanej, resp. príkaz na úhradu v prospech inkasného účtu. Žalovaná mala teda voči žalobcovi súčasne viac dlhov. Ako vyplynulo z jej výsluchu plnením uvedených súm mienila splniť svoj dlh s poskytnutého úveru. Ak splnenie dlhu (solúcia) predstavuje jednostranný právny úkon dlžníka, ktorým poskytuje veriteľovi predmet plnenia s úmyslom splniť svoju povinnosť vyplývajúcu zo záväzku alebo z iného občianskoprávneho vzťahu, vyplýva z toho, že z viac dlhov, ktoré má dlžník u toho istého veriteľa, je vyrovnaný (ak nestačí plnenie na úhradu všetkých dlhov) ten z nich, o ktorom dlžník prejaví pri plnení úmysel ho splniť, teda taký dlh, o ktorom dlžník pri plnení vyhlási alebo ktorý dlžník pri plnení inak určí, že ho chce splniť.
V prípade, že plnenie ako v tomto prípade nestačí na vyrovnanie všetkých dlhov u toho istého veriteľa a že dlžník pri plnení neurčil, ktorý z viac dlhov (prípadne v akej časti) chce vyrovnať, neprechádza právo voľby, ktorý z viac dlhov bol uhradený, príp. v akej výške, na veriteľa. Pri splnení dlhu veriteľ totiž môže prejaviť svoju vôľu len v jednostrannom právnom úkone, ktorým plnenie prijme (ak si to vyžaduje povaha

predmetu plnenia), a jeho prípadná vôľa, na ktorý z viac dlhov si plnenie započíta (ak nestačí poskytnuté plnenie na úhradu všetkých dlhov dlžníka), nemá žiadnu právnu relevanciu. V spotrebiteľskom právnom vzťahu potom veriteľ nikdy nie je oprávnený prijať plnenie bez toho aby, od spotrebiteľa zistil, ktorý z viacerých spotrebiteľských dlhov mieni plniť.
Poukázal na § 55 ods. 1 OZ, podľa ktorého sa zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách nemôžu odchýliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nesmie vzdať práv, ktoré mu zákon poskytuje, alebo inak zhoršiť svoje postavenie. To znamená, že postavenie spotrebiteľa nesmie byť zhoršené, a to ani s jeho súhlasom, naopak, odchýlky v neprospech dodávateľa možné sú. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenie súd dospel k záveru že zmluvná podmienka dojednaná v bode 3.8. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu s účinnosťou od 01.03.2015 ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 244127 zo dňa 14.09.2015 v znení:" Ak je v jednom dni splatných viacero platieb a disponibilný zostatok na bežnom účte nepostačuje na vykonanie všetkých platieb, poradie ich vykonania určí banka.“ je ako neprijateľná neplatná pretože sa jej dojednaním postavenie spotrebiteľa dlžníka značne zhoršilo. Je nepochybné že v prípade splatnosti viacerých platieb je na právom dlžníka zvoliť si, ktorý zo svojich dlhov splní - je úplne neprimerané, aby v prípade splatnosti viacerých dlhov spotrebiteľa voči banke, jednostranným úkonom práve banka ako veriteľ určovala ktorú zo svojich pohľadávok voči spotrebiteľovi si uhradí a ktorú ponechá v omeškaní. Podľa okolností prípadu tak môže dôjsť k značnému predĺženiu doby po ktorú sa dlžník nemôže zbaviť dlhu, zvýšiť celkové náklady splácania na strane dlžníka resp. môže znamenať že banka plní neexistujúci dlh pričom skutočný splatný dlh ostáva spotrebiteľovi v omeškaní. Takýto stav nanútený veriteľom spotrebiteľovi, či už v pripravených ustanoveniach spotrebiteľskej zmluvy alebo ako súčasť VOP, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov spotrebiteľskej zmluvy. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že zmluvná podmienka dojednaná v bode 3.8. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu s účinnosťou od 01.03.2015 je ako neprijateľná neplatná (§ 298 C.s.p.)

5. Pri posudzovaní súm, ktoré žalovaná žalobcovi uhradila, súd vychádzal zo záveru, že nakoľko si strany sporu v úverovej zmluve dojednali spôsob splácania úveru - inkaso z osobného účtu v banke resp. príkazom na úhradu v prospech inkasného účtu č. XXXXXXXXXX, dospel súd k záveru, že primárnou povinnosťou žalovanej bolo poukazovať finančné prostriedky (hoc aj v prípade omeškania) na úhradu predmetného úveru na účet č. XXXXXXXXX bez ohľadu na skutočnosť, aký bol zostatok na predmetnom účte. Nakoľko debetný zostatok na predmetnom účte bol negatívny, každú takúto platbu v prospech inkasného účtu žalobcu tento jednostranne započítal na svoju pohľadávku z predmetného účtu. Súd však takýto záver z poukazom aj na odôvodnenie skutočnosti prečo ustanovenie bodu 3.8. VOP vyhlásil za neprijateľnú podmienku a preto neplatnú nemohol prijať, nakoľko k predčasnému zosplatneniu úveru žalobcom neprišlo a zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva oprávnenie zmeniť spôsob splácania úveru žalovanou - jednostranne - stanovením nového č. účtu. a platby na pôvodné č. účtu ďalej za plnenie dlhu nepovažovať.

6. Súd dospel k záveru, že medzi bankou a žalovanou bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

7. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná.

8. Súd sa v prvom rade zaoberal skúmaním, či žalobca preukázal, že pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 14.09.2015 si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch t.j. posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa -

žalovanej splácať spotrebiteľský úver. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca postupoval pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver, tak že si zabezpečil údaje o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, nahliadnutie do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch však súdu nepreukázal. Súd si je vedomý, že spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda nielen si vyžiadať od spotrebiteľa jednostranne informácie ale aj aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Predovšetkým teda nahliadnuť do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by si žalobca nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania jej schopnosti splácať úvery a takúto skutočnosť ani súdu nepreukázal. Prirodzene z výsluchu žalovanej splnenie takejto povinnosti žalobcu nezistí. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Na základe toho súd konštatuje, že žalobca hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., čo má za následok, že žalobca nebol vôbec oprávnený predčasne zosplatniť predmetný úver, t.j. požadovať jeho jednorazové splatenie od žalovanej a taktiež je následkom takéhoto porušenia povinnosti bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.).

9. Bez ohľadu na uvedené, súd dospel k záveru, že v danom prípade žalobca súdu nepreukázal, že by boli splnené podmienky ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a teda, že minimálne v lehote 15 dní pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru, žalovanú na možnosť využitia takéhoto práva upozornil, nakoľko súdu nepreukázal že by výzva zo dňa 18.03.2016 žalovanej došla. (nebolo dokonca preukázané ani samotné odoslanie predmetnej výzvy). Rovnako nebolo preukázané ani dôjdenie výzvy na predčasné splatenie úveru zo dňa 19.01.2016 žalovanej.

10. K čl. 19 bodu 19.8. VOP súd uvádza, že dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta (Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 11. 2009, sp. zn. 5 Cmo 161/2009). Takáto fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t.j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak vyplýva pre účastníkov zmluvného vzťahu povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojednať notifikačnú povinnosť týkajúcu sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmarení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté.7

11. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície.

Pri interpretácii požiadavky o „doručení" výzvy na zaplatenie (ktorej obsahom je aj upozornenie na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru), je potrebné vziať zreteľ na právne účinky jednostranných adresných (adresovaných) právnych úkonov vyplývajúcich z ustanovení Občianskeho zákonníka § 43a ods. 2, vety prvej a § 45 ods. 1.; (aplikácia príslušného bodu VOP ako už bolo vyššie naznačené neprichádza pre jeho absolútnu neplatnosť do úvahy). V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Vzhľadom na uvedené dospel súd k záveru, že žalobca súdu nepreukázal, že žalovanú upozornil na možnosť využitia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v lehote nie kratšej ako 15 dní pred jeho uplatnením, v dôsledku čoho neboli splnené zákonné podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 9 občianskeho zákonníka a vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru žalobcom k 28.03.2016 je právne neúčinné.

12. Nakoľko zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovanou má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov presne v tomto členení. V zmluve sa uvádza len výška splátky 38,40 eur bez bližšej špecifikácie, t. j. nie je uvedená výška splátky istiny, úroku a poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Účelom náležitostí ustanovenia § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Citované ustanovenie má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené a najmä, aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi účastníkmi neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy.Uvedené obsahové nedostatky Zmluvy o splátkovom úvere, t j. absencia náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, majú za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanej sa považuje v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 4 ods. 3 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov.

13. Žalovanej bol poskytnutý úver v celkovej výške 2425,- Eur. Z prehľadu splácania do zosplatnenia a výpisom z účtov žalovanej súd zistil že žalovaná žalobcovi zaplatila celkom sumu 515,12 eur. Keďže sa úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový, žalobcovi neprislúchajú žiadne úroky z úveru, zmluvné úroky z omeškania a ani poplatky spojené s poskytnutím úveru (vrátane poplatkov za poistenie úveru). Pri výške poskytnutého úveru 2425,- eur a dojednaných 108 mesačných splátkach tak, výška mesačnej splátky činí 22,45 Eur eur, so splatnosťou prvej splátky dňa 15.10.2015. Do dňa vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie nadobudlo splatnosť celkom 40 splátok v celkovej sume 898 eur s ktorých žalovaná uhradila celkovo sumu 515,12 eur. Jej splatný dlh tak ku dňu vyhlásenia rozsudku súdu predstavuje rozdiel uvedených súm t.j. 382,88 Eur (898 Eur - 515,12 Eur). Súd mal za preukázané že žalovaná uhradila žalobcovi dňa 15.10.2015 - 48,34 Eur, dňa 16.11.2015 - 48,34 Eur, dňa 15.12.2015 - 9,75 Eur, dňa 31.12.2015 - 0,09 Eur, dňa 21.01.2016 - 11,10 Eur, dňa 16.05.2018 - 100 eur, dňa 18.06.2018 - 50 Eur, dňa 17.08.2018 - 60 Eur, dňa 24.09.2018 - 55,00 Eur, , dňa 22.10.2018 - 52,50 Eur, 28.12.2018 - 30 Eur, dňa 30.01.2019 - 50 Eur. Je možné skonštatovať že prvýkrát sa dostala do omeškania zo zaplatením splátky splatnej dňa 16.03.2016 v jej časti v sume 17.08 Eur, následne každý mesiac 15 dňa nadobudla splatnosť splátka vo výške 22,45 Eur pričom žalovaná s omeškaní jej ich platenia dostávala od 16 dňa príslušného mesiaca. Dlžná istina žalobkyne sa však zároveň ako sa mesačne zvyšovala o výšku splátky sa každou úhradou dlhu znížila o výšku úhrady.(dňa 21.01.2016 - 11,10 Eur, dňa 16.05.2018 - 100 eur, dňa 18.06.2018 - 50 Eur, dňa 17.08.2018 - 60 Eur, dňa 24.09.2018 - 55,00 Eur, , dňa 22.10.2018 - 52,50 Eur, 28.12.2018 - 30 Eur, dňa 30.01.2019 - 50 Eur) - spolu teda žalovaná ako už bolo spomínané ku dňu vyhlásenia rozsudku neuhradila žalobcovi splatné splátky v celkovej výške 382,88 eur.

14. Vzhľadom na uvedené ostatné splátky úveru (vo výške 22,45 eur splatné od 15.02.2019 do 15.09.2024) v čase vyhlásenia rozsudku dňa 04.02.2019 neboli splatné, pričom súd rozhoduje podľa stavu ku dňu vyhlásenia rozsudku, a teda žalobca nebol oprávnený sa ich zaplatenia domáhať žalobou, nakoľko žalovanému do dňa vyhlásenia rozsudku nevznikla povinnosť predmetné splátky žalobcovi uhradiť (táto vzniká vždy až deň nasledujúci po dni splatnosti) a súd preto žalobe vyhovel len čiastočne, tak ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku a vo zvyšnej časti(zaplatenie 2483,81 eur, úrok 130,98 Eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 1970,93 eur od 08.02.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z nezaplatenej istiny 1964,65 eur od 19.03.2016 do zaplatenia, a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 130,98 eur od 19.03.2016 (z výnimkou úrokov z omeškania tak ako boli priznané vo výroku II tohto rozsudku a úrokov z omeškania v časti ktorých bolo konanie zastavenie vo výroku I tohto rozsudku),) žalobu zamietol.

15. Pretože sa žalovaná dostal s vrátením svojho dlhu do omeškania, priznal súd žalobcovi aj nárok na vyčíslený úrok z omeškania vo výške 1,02 eur a úroky z omeškania 5,0 % ročne, pretože základná sadzba ECB bola v prvý deň omeškania s každou splátkou 0,0 % (resp. záporná) a žalobcovi patrí úrok o 5 bodov vyšší. (Do omeškania s platením jednotlivých splátok splatných od 15.03.2016-15.01.2019 sa tak žalovaná dostala, vždy odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti t.j. od 16-teho dňa konkrétneho mesiaca, pričom celková suma omeškaných splátok z ktorých jej vznikla povinnosť platiť úroky z omeškania sa vždy deň nasledujúci po vykonanej úhrade znížila o príslušnú sumu.

16. S poukazom na ust. § 232 ods. 4 C.s.p. súd povolil žalovanej zaplatenie dlhu v mesačných splátkach po 60 eur. Prihliadol pritom na výšku peňažného plnenia, ako aj majetkové, sociálne a zdravotné pomery žalovanej, ktorej jediný príjem je tvorený mzdou vo výške 440 eur, pričom z neho musí uhrádzať pravidelné výdavky vrátane výdavkov na telefón, televíziu, lieky, ako aj výdavky na lieky a taktiež úvery v bankách a nebankových spoločnostiach v súhrnnej výške takmer 300 eur. Súd zohľadnil zároveň aj sumu životného minima, ktorá v súčasnosti dosahuje 205 eur a táto výška predstavuje sumu nepostihnuteľnú exekúcii. Súd však predovšetkým prihliadol na zníženie miery zárobkovej schopnosti žalovanej o 45% a s tým spojený vznik invalidity od 15.02.2017. Súd preto dospel k záveru, že bude primerané uložiť žalovanej zaplatiť priznané peňažné plnenie vo výške 382,82 eur aj s priznaným príslušenstvom v pravidelných mesačných splátkach vo výške 60 eur, nakoľko to odôvodňujú vyššie uvedené pomery žalovanej a takáto výška splátok v podstate znamená že prisúdená suma bude žalovanou vyplatená v 7mich mesačných splátkach. V prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky včas žalovaná stráca výhodu splátok a vznikne jej povinnosť uhradiť dlh jednorázovo.

17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi (výrok II.). Žalovanej síce pri zohľadnení časti konania zastavaného zavinením žalobcu a časti nepriznanej istiny vznikol voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania. (úspech žalobcu predstavoval 15,41 % a úspech žalovanej 84,59 % - čistý úspech žalovanej tak predstavuje 69,18%) Žalovaná teda mala čiastočný úspech v konaní v rozsahu 69,18 % a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne jej náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.), no vzhľadom na to, že žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli a ani jej žiadne z obsahu spisu nevyplývajú, v konaní vyhlásila že si náhradu trov konania výslovne neuplatňuje, súd prvej inštancie rozhodol, ta že jej náhradu trov konania nepriznáva.

18. Vzhľadom na skutočnosť, že o vzájomnej žalobe žalovanej o zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 150 eur súd rozhodol na základe späťvzatia vzájomnej žaloby tak, že toto zastavil, pričom procesne takéto zastavenie konania zavinila žalovaná, súd vo výroku VII tohto rozsudku priznal podľa § 256 ods. 1 CSP žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe žalovanej o zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 150.

19. Proti tomuto rozsudku podal obsahom obsiahle odvolanie žalobca v časti zamietnutia žaloby (výrok III.) v časti výroku, ktorým súd určil neprijateľnú zmluvnú podmienku v bode 3.8 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu (výrok IV.) a v časti, ktorou súd priznal žalovanému možnosť splatiť dlh v splátkach vo výške 60,-- Eur mesačne (výrok IV.). Po popise rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že s uvedenými argumentmi súdu prvej inštancie nesúhlasí, považuje napadnutý rozsudok za nesprávny. Odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1písm. e) CSP).
K určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky v bode 3.8 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu pri jej posudzovaní súd vytrhol uvedenú podmienku z kontextu bez toho, aby posudzoval bod 3.8 VOP ako celok. Tento bod nesie názor povinnosti majiteľa účtu, kde je hneď v prvých dvoch odsekoch uvedené, že majiteľ účtu zodpovedá za nakladanie s prostriedkami na bežnom účte zákonným spôsobom. Klient musí mať na bežnom účte dostatok peňažných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru poskytnutého bankou na poplatky v zmysle sadzobníka a akýchkoľvek ďalších finančných záväzkov voči banke. Je teda zrejmé, že bolo v záujme žalovanej, aby dodržiavala platobnú disciplínu a mala na bežnom účte dostatok finančných prostriedkov. Súd nijako nevyvrátil, že zaúčtovanie žalovanou vložených platieb na účet nebolo započítané na istinu bez ohľadu na to, či išlo o istinu nepovoleného prečerpania alebo istinu zo zmluvy o splátkovom úvere, preto nemožno dôjsť k porušeniu ustanovenia § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti dal do pozornosti súdu rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 21Cdo/326/2004 zdôrazňujúc, že v zmysle obsahu tohto rozhodnutia, pri úvahe ktorý z dlhov bol za danej situácie vyrovnaný, potom možno vychádzať buď zo zásady priority prednostného vyrovnania niektorého z viac dlhov založeného napríklad na dobe ich splatnosti na úrovni ich zabezpečenia, na ich povahe a podobne, alebo zo zásady proporcionality pomerného vyrovnania všetkých dlhov. Ak sa nemôže uplatniť zásada priority, nakoľko pravidlá stanovené pre prednostné vyrovnanie dopadajú na viac dlhov je treba posudzovať ako je zrejmé z povahy veci podľa zásady proporcionality. Súd skúmal len tri platby v čase od 16.05.2018 do 17.08.2018, pričom na ostatných ôsmich platbách, z celkovo 11 žalovanou uhradených platieb neprihliadol a rovnako tiež neprihliadol na skutočnosť v akom období mala žalovaná debetný zostatok na účte.
V bonite žalovaného má žalobca za to, že pokiaľ súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal súdu nahliadnutie do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania schopnosti žalovanej splácať úvery a teda považoval žalobný návrh v uvedenom smere za neúplný, mal žalobcu vyzvať na doplnenie opravy žaloby za účelom predloženia potrebných dôkazov. Poukázal na znenie § 129 ods. 1 CSP zdôrazňujúc, že keďže súd prvej inštancie rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť súdu smerujúca k odstráneniu neúplnosti žaloby a v nej uplatnených nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, súd takýmto postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Ide o vadu konania vymedzenú v § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co /33/2017-53 zo dňa 27.06.2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/262/2017 zo dňa 18.01.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co/7/2018-99 zo dňa 22.03.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/25/2018-257 z 26.07.2017, uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/57/2017 zo dňa 29.06.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co/262/2017-82 zo dňa 04.07.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave 10Co/74/2018-151 zo dňa 16.08.2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 11Co/211/2018-290 z 10.12.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/174/2018 z 16.11.2018, uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 8Co/139/2018-119 z 29.10.2018, z ktorých vyplýva, že pokiaľ súd nepovažuje žalobu za dostatočne určitú a neboli splnené procesné podmienky, aby mohol konať a v spore rozhodnúť, má povinnosť postupovať podľa § 129 ods. 1, 2 CSP, poučiť stranu sporu o nedostatkoch žaloby s uvedením lehoty a spôsobu ako má postupovať uvedením lehoty a spôsobu ako má uvedené nedostatky odstrániť. V tejto súvislosti upriamuje pozornosť na možnosť doplnenia dokazovania v odvolacom konaní tak ako je uvedené v uznesení Krajského súdu v Prešove č.k. 16Co/25/2017-114 zo dňa 20.02.2018. V nadväznosti na to doplnil svoju argumentáciu o dôkazy ohľadne skúmania bonity žalovaného nahliadnutím do príslušnej databázy údajov majúc za to, že aby bolo možné úver vyhlásiť za bezúročný a bez poplatkový je potrebné skúmať, či veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti vyplývajúce z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch za hrubé porušenie uvedených povinností považuje posudzovanie schopností splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch. V prípade žalovanej report zo Sociálnej poisťovne bol vytvorený v súlade s § 170 ods. 19 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že povinnosť konať s odbornou starostlivosťou v žiadnom prípade neporušil a už v žiadnom prípade sa nejedná o hrubé porušenie povinností tak ako to má na mysli § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy.

20. K tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) poukázal na to, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (VOP a OP) a teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti v obchodných podmienkach a všeobecných obchodných podmienkach. Odkázal na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu SR ohľadne splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Zb. zákonov, ako na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018 č.k. 3Cdo/146/2017, ďalšie uznesenie č.k. 4Cdo/211/2017-201 z 23.04.2018, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, ako aj na ďalšie uznesenia, z ktorých vyplýva, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky.
Napokon k povoleniu splácania dlžnú sumu splácať v splátkach má za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovanej uhradiť dlžnú pohľadávku. Nedostatočne preskúmal jej pomery, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie o splatnosti v splátkach a vychádzal iba z tvrdení žalovanej, ktorá neprodukovala žiadny dôkaz o svojej situácii. Zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, teda súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení zodpovedajúcimi dôkazmi. Z vykonaného dokazovania súd vo veci nemohol adekvátnym spôsobom posúdiť komplexné pomery žalovanej. Výška priznanej splátky je neadekvátna k výške žalovanej pohľadávky. Povolenie splátok žalovanej na zaplatenie súdom priznaného peňažného plnenia žalobcovi, teda plnenia priznaného práve v dôsledku neplnenia zmluvnej povinnosti spočívajúcej v nedodržaní povinnosti postupného splácania dohodnutého so žalobcom v zmluve by bolo v podstate v rozpore s cieľom, ktorý žalobca žalobou sledoval. Aj tu poukázal na rozhodnutia iných Krajských súdov a to Krajského súdu v Nitre, Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Trenčíne. Záverom navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, žalobe v plnom rozsahu vyhovel okrem časti, v ktorej bolo konanie zastavené a zároveň mu priznal náhradu trov konania a náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

21. Žalovaná odvolanie nepodala. K doručenému odvolaniu podala písomné vyjadrenie s tým, že popiera všetky skutkové tvrdenia protistrany a naďalej uvádza vlastné skutkové tvrdenia s dôrazom, že na rozdiel od žalobcu neklame ako protistrana a rešpektuje zákony, ktoré ďalej v texte aj cituje. V danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorej text naformuloval žalobca, zmluvné dojednania teda nie sú výsledkom spoločného dohadovacieho konania oboch zmluvných strán. Dával na zváženie, či je text zmluvy svojím obsahom spravodlivo rovnovážny v právach a povinnostiach za princípu rešpektovania zmluvnej autonómie. Zmluva obsahuje preukázateľne neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobca predložil iba časť zmluvnej dokumentácie, iba neprehľadné finančné údaje, konal tak zrejme a zjavne zámerne, aby neposkytol súdu kompletné informácie preukazujúce nezákonné konanie žalobcu voči žalovanému spotrebiteľovi. Súdu predložená zmluva o úvere a ani žiadosť o úver, ani všeobecné obchodné podmienky nie sú podpísané žiadnou so zmluvnou strán a tak ich treba považovať pre túto právnu vec za nerelevantné a neuplatniteľné. Žalobca nepredložil súdu ani relevantný a prehľadný dôkaz o vzájomných plneniach medzi spornými stranami. Súdu predložené prehľady platieb sú neúplné a neprehľadné. Žalobcove argumentácie o platnosti jeho obchodných podmienok sú neprijateľné, nakoľko ani neboli žalovanou podpisované. Poukáza na znenie § 11 Zákona č. 129/2010 Zb. Z.z. Žalobca ako veriteľ konal v rozpore so zákonom a už v texte zmluvy klame žalovaného. Má za to, že tento právny spor má dve roviny, s veriteľom mala podpísať zmluvu o úvere, podľa ktorej výška úveru mala predstavovať 3.000,-- Eur, žalobca ale nepreukázal súdu výšku skutočne vyplateného úveru, istiny v prospech žalovaného. Opakovane podrobne popísala podľa neho neprijateľnú zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky zo strany žalobcu s tým, že zmluvné doklady vrátane žiadosti o úver, ktoré sú typovo predtlačené, sú formulárové a tak nie sú dojednané individuálne a sú v rozpore so zákonom. Príkladmo uviedla ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky. Zdôraznila, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ide o neprijateľné podmienky). Navrhla, aby súd z úradnej moci a z úradnej povinnosti podrobil predmetnú zmluvnú dokumentáciu medzi prvotným veriteľom a žalovaným súdnej kontrole a predbežnému právnemu posúdeniu. V závere uviedla, že odmieta platiť akokoľvek náhrady trov konania nemorálnemu žalobcovi. Navrhla, aby súd žalobcu zamietol v celom rozsahu.

22. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že

odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozhodnutie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario, § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku a dospel k záveru, že odvolaniu je možné priznať len čiastočný úspech, keďže napadnutý rozsudok je vo výroku III., IV. a v závislom výroku V. o náhrade trov konania vecne správny, k zmene muselo dôjsť len v časti výroku I., ktorou súd povolil žalovanej priznané nároky zaplatiť v splátkach po 60 Eur mesačne.

23. Už právoplatným výrokom I. preskúmavaného rozsudku súd konanie čiastočne zastavil, výrokom II. žalobe čiastočne vyhovel (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku), súd odvolaním napadnutým výrokom I. povolil priznané plnenie zaplatiť v splátkach, výrokmi III. a IV. žalobu čiastočne zamietol a určil neprijateľnosť a neplatnosť zmluvnej podmienky v bode 3.8 všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných od 01.03.2015.

24. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov vyvodil správne skutkové zistenia a vec i správne v prevažnom rozsahu právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav a zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci okrem povolenia splátok a s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a k veci pre úplnosť dodáva nasledovné:

25. V prvom rade odvolateľ napadol správnosť výroku IV., ktorým súd prvej inštancie určil neplatnosť zmluvnej podmienky v bode 3.8. obchodných podmienok žalobcu účinných k 1.3.2015. Odvolací súd odvolacie argumenty žalobcu považuje za nedôvodné.

26. Každá spotrebiteľská zmluva má byť založená na rešpektovaní dodržiavania všeobecných zásad spotrebiteľského práva, a to tak po náležitej obsahovej ako aj formálnej úprave zmluvných podmienok, ktoré jednotlivo i vo svojom súhrne majú dodržiavať zmluvnú rovnováhu zmluvných strán. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto podmienky, zakotvené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné a môžu mať za následok neplatnosť celej zmluvy.

27. Štandardné zmluvné podmienky, ktoré sú v praxi používané dodávateľmi musia byť spravodlivé. V zmluve nie je dovolené vytvárať nerovnováhu medzi právami a povinnosťami spotrebiteľa a právami a povinnosťami predajcov a dodávateľov. Zmluvné podmienky musia byť vyhotovené jasne a zrozumiteľne a platia pre ne požiadavky „dobrej viery" a „rovnováhy", Pravidlá EÚ obsahujú zoznam osobitných podmienok, ktoré možno považovať za neprijateľné. Za neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa považujú ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Zákon predpokladá, že podmienky si v prvom rade stanovuje veriteľ a dlžník s nimi spravidla iba súhlasí alebo zmluvu neuzavrie.

28. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich používanie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods. 5 O. z.). Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pritom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať alebo pochopiť ich obsah. Je potrebné zdôrazniť, že ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré dodávateľ vopred pripravil a používa vo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. Zmluva účastníkov o spotrebiteľskom úvere je typickou

štandardnou formulárovou listinou, na ktorú sa zásadne vzťahuje súdna kontrola. Zmluvná podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred dodávateľom a spotrebiteľ nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

29. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tomto napadnutom výroku riadne zdôvodnil vychádzajúc aj z vyššie uvedených zásad a odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie sa s jeho právnym posúdením stotožňuje a to aj po posúdení citovanej zmluvnej podmienky v kontexte s ostatným obsahom bodu 3.8 Všeobecných obchodných podmienok a s prihliadnutím na povinnosť žalovanej ako dlžníka zabezpečiť dostatok finančných prostriedkov na bežnom účte, z ktorého sa vykonávali transakcie na platby splátok úveru žalovanou.

30. Čo sa týka zisťovanie bonity žalovanej, ktorá je spotrebiteľom, treba uviesť, že dôsledkom podcenenia bonity nie je neplatnosť zmluvy, ale neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Z článku 8 ods. 1 smernice 2008/48 vyplýva, že veriteľ je pred uzavretím zmluvy o úvere povinný posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, do spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Smernica 2008/48 neuvádza vyčerpávajúci zoznam informácií, pomocou ktorých musí veriteľ hodnotiť úverovú bonitu spotrebiteľa a ani nespresňuje, či musia byť tieto informácie skontrolované a akým spôsobom. Naopak znenie článku 8 ods. 1 smernice 2008/48 vo svetle jej odôvodnenia 26 priznáva veriteľovi mieru voľnej úvahy pri určení, či informácie, ktoré má k dispozícii, sú dostatočné na potvrdenie úverovej bonity spotrebiteľa a či ju musí overiť aj inými prostriedkami. Z toho vyplýva, že veriteľ musí po prvé v každom prípade a vzhľadom na osobitné skutočnosti prípadu posúdiť, či sú uvedené informácie primerané a dostatočné na ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa. V tejto súvislosti sa môže dostatočný charakter uvedených informácií líšiť vzhľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy o úvere, osobnú situáciu spotrebiteľa a výšku úveru, finančnú situáciu spotrebiteľa, ale nemožno vylúčiť, že článok 8 ods. 1 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom. To, že žalovaná za stavu finančnej tiesne prijala peňažné prostriedky, je pochopiteľné a prirodzené. Prístup spotrebiteľa je prirodzený, čo sa ale nedá povedať o veriteľovi, ktorý je podnikateľom so skúsenosťou v poskytovaní úverov. Poskytovanie úverov a pôžičiek je vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo sa môže dlžníkovi po uzavretí zmluvy stať. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase uzavretia zmluvy zistiteľný. Aj Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou. Hodnotenie bonity klienta je v podstate skúškou úverovej spôsobilosti dlžníka a na jej zistení si veriteľ musí dať záležať. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom, že v danom prípade posúdenie žalovanej pri poskytnutí úveru z hľadiska jej bonity nebolo dostatočné a zo strany žalobcu ide o hrubé porušenie povinností žalobcu. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nekonal s odbornou starostlivosť a preto úver je bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalovaná je invalidná dôchodkyňa, pričom nebolo na jej strane zistené ani základné orientačné kritérium v akej výške poberá invalidný dôchodok a nahliadnuté do príslušnej databázy spotrebiteľov. Okrem toho neboli preukázané ani podmienky, ktoré sa vyžadujú k oprávneniu požadovať od dlžníka predčasné splatenie dlhu.

31. Odvolacím dôvodom je i tvrdenie, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a taktiež že neboli splnené procesné podmienky.

32. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyzývať žalobcu na doplnenie žaloby.

33. Podľa čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

34. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

35. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

36. Podľa § 150 ods. 2 CSP, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

37. Občianske súdne konanie je ovládané zásadou prejednacou, ktorá je vyjadrená tak, že účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky.Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 217/2007 zo dňa 27. júla 2009)

38. Žalobca svoj nárok voči žalovanému odvodzuje z označenej úverovej zmluvy (ďalej len „úverová zmluva“). Uvedená skutočnosť nie je medzi stranami sporu sporná. Spornou v tomto konaní však zostáva výška pohľadávky žalobcu voči žalovanému vyplývajúca z úverovej zmluvy.

39. V sporovom konaní má strana sporu jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba, pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci (či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení ustanovenú v § 132 ods. 1 CSP, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

40. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Len pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010).

41. Súd prvej inštancie nerozhodoval o žalobe, ktorá mala byť doplnená pre je nezrozumiteľnosť, keď z obsahu žaloby vyplynulo čoho sa žalobca od žalovanej domáha a z akého titulu. Okrem toho súd prvej inštancie nerozhodol vo veci bez pojednávania, naopak pojednával viac krát, pričom žalobca sa na pojednávanie nedostavil a tak nevyužil možnosť potrebného reagovania na postup súdu. Odvolací súd preto nevidí dôvodnosť odvolacieho argumentu, že súd prvej inštancie porušil práva účastníka - žalobcu, jeho právo na spravodlivý proces keď ho nevyzval na doplnenie žaloby v zmysle § 129 ods. 1 CSP.
V zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Argumentácia odvolateľa, že nie je správne právne posúdenie, podľa ktorého v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je síce dôvodná, keďže táto otázka je už v praxi vyriešená aj právnym názorom vysloveným v rozhodnutiach NS SR, na ktoré odvolateľ poukazuje. Táto dôvodnosť

odvolania však nemá vplyv na konečné rozhodnutie vo veci, pretože stačí, aby úver bol bez poplatkov a úrokov, ak je splnený aspoň jeden dôvod na takéto posúdenie zmluvy, čo v danom prípade je a to nedostatočné posúdenie bonity spotrebiteľa.

42. Za dôvodné odvolací súd považoval aj odvolanie žalobcu týkajúce sa povolenia splátok na zaplatenie priznaných nárokov.

43. Podľa § 232 ods. 3 C <.ivilného sporového poriadku, lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

44. Podľa § 232 ods. 4 C <.ivilného sporového poriadku, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

45. Z citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu (rozsudkom) o žalobe na peňažné plnenie (o aký prípad ide aj v prejednávanej veci), zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote. Na každú jednu výnimku z pravidla musia potom existovať dôvody, ktoré je potrebné riadne odôvodniť, čo platí aj pri odôvodňovaní rozhodnutia, a to či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určenie ich výšky a podmienok splatnosti. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadne povolenia splátok na zaplatenie istiny ako aj výšky splátok sa odvolací nemohol stotožniť.

46. Na základe ustálenej súdnej praxe je pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu; súd musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného, prejavenú snahu o plnenie záväzku žalovaným, dobu, po ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti) ako aj to, či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprimerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa, pričom súd môže určiť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia; súd teda musí lehotu na plnenie určiť tak, aby jej dĺžka nepoprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku viedla k odstráneniu právnej neistoty medzi sporovými stranami; záver súdu o splnení podmienok na určenie dlhšej lehoty na vykonanie plnenia ako tri dni od právoplatnosti rozsudku musí byť vždy náležite odôvodnený.

47. Argumentácia súdu prvej inštancie a zistené pomery žalovanej nie sú dostatočným podkladom na povolenie splátok. Majetkové a sociálne pomery žalovaná netvrdila ani nepreukázala, obdobne ani zdravotné pomery . Ostalo zisteným len to, že jediný príjem žalovanej je mzda vo výške 440 eur, pričom žalovaná tvrdila svoje výdavky na telefón, televíziu, lieky, ako aj výdavky na lieky a taktiež úvery v bankách a nebankových spoločnostiach v súhrnnej výške takmer 300 eur. Zníženie miery zárobkovej schopnosti žalovanej o 45% a s tým spojený vznik invalidity od 15.02.2017 tiež nebol podrobnejšie preukázaný, pričom s priznanou invaliditou by mal súvisieť ďalší príjem žalovanej v podobe invalidného dôchodku, čo žalovaná nepreukázala a ani neuviedla jeho výšku.

48. Podľa názoru odvolacieho súdu povolenie splátok vo výške 60 Eur mesačne (keď sama žalovaná navrhovala splátky po 70 Eur mesačne) nebolo dôvodným. Žalovaná žiadnym spôsobom svoje majetkové pomery, sociálnu situáciu a ostatné okolnosti, na ktoré sa pri možnosti povolenia splátok prihliada, nepreukázala, preto neexistovali dôvody pre povolenie splátok.

49. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd potom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v časti uloženia povinnosti plniť v splátkach podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaná je povinná priznané plnenie vo výroku II. zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v napadnutých výrokoch III. a IV. a v závislom výroku o náhrade trov konania vo výroku V. v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

50. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

51. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobkyne, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Aj podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

52. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej, ktorá mala úspech okrem výroku o povolení splátok vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s ust. § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon
pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).
Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).
Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).
Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).